

Spirit of Bosnia / Duh Bosne

An International, Interdisciplinary, Bilingual, Online Journal
Me?unarodni, interdisciplinarni, dvojezi?ni, online ?asopis

Golub s plavim o?ima

Almir Ali?

Ve?er, nakon ukopa, golub je prvi put sletio na prozor, nošen bešumnom lepezom raširenih krila. Naizgled obi?an, sivi golub s nesimetri?no slikanim mrljama bijelog i plavog perja. Gugutao nije, lijenim je korakom balansirao svoju težinu, kao umorni pehlivan u posljednjoj šetnji po uskom simsu korodiranog metala. Otvoreni kljun bio je tužno korito rijeke zvuka, presušilo u vrijeme indijanskog ljeta. Ptica je posjedovala ?udesan magnetizam koji je privla?io uplakani pogled gospo?e Bele. Bio je to golub s plavim o?ima.

Bela je imala zelene o?i. Šest je zemaljskih dragulja rasuto po cijelom svijetu, sedmi je- smaragd-ostao skriven na njenom licu. Gledala je goluba kroz kristalnu strukturu zelenog kamena, slute?i plimu spoznaje koja plavi skrivene uvale nadanja: – Vratio se moj Petar!

Petar se nije mogao vratiti, jer nikad se ne vra?a ju?erašnji dan. Njegov je poklopljen blokom teškog betona na ateisti?kom groblju, što je kremiranim tijelima prkosilo ideji Boga. Nekadašnji prijatelji, sva sami propali studenti i latentni alkoholi?ari, kr?mili su superlative za pokojnika, u nadahnutoj predstavi samopromocije. Pri?ali su o tome kako je bio (su bili) nezamjenjiv/i i velik/i. A Petar je zauvijek ostao dijete, zagledano u nebesko plavetnilo rodnog kraja koje je nježno lizalo zelenu ravnicu u dalekoj perspektivi horizonta. Volio je zra?ni prostor, zmajeve, cepeline i druge stvari vezane uz aerodinamiku. Beline grudi, na primjer. Dvije kišne kapi skrivene na ženskim prsima, koje je nevješto milovao jedne daleke studentske zime. I djetelina od krvi na postelji, zajedni?ke stope na pijesku morske obale, pjesma iz ma?arskih ?ardi, gradovi na crno- bijelim slikama i neosjetno prohujalih dvadeset godina zajedni?kog života.

Golub s plavim o?ima nije odavao strah. Stajao je i bistrim pogledom požude kadrirao nago žensko tijelo prekriveno košuljom umrlog supruga. Dodir hladnog pamuka mirio je znojni epitel, nude?i svježi azilum nemirnoj duši.

Bela zna sve narodne mudrosti, ?ijeg je sjemena i sama cvijet. Klin se klinom izbija. U vru?u vodu stavi dvije žlice tamnog praha i pusti da te?nost rastopi grudvice instant smjese. Uživa u malenim gutljajima vrelog napitka, dok sitne kapi znoja padaju s vrata, kotrljaju?i se prema ?vrstom kanjonu zrelih ženskih grudi. Inhalira vru?u paru koja se u pramenovima diže iznad staklene šalice kao da želi upiti svaki njen molekul.

Svakim novim gutljajem te?nosti Bela je osje?ala da se stapaju i postaju dijelom jednog bi?a, velike slagalice kojoj se kona?no nazire smisao.

Vrelina indijanskog ljeta sušila je zrak iznad bra?ne postelje u koju je Bela legla poslednji put. U

šoljicu je dosula toplu vodu, dodala poslednju kašičicu praha iz metalne urne, ispila je naizust i sklopila oči.

Bela pruži ruku prema ptici i pusti riječima da donesu utjehu:

– Dođi Petre!

Ptica je nečujno prhnula u nebo, ostavljajući u dnu ekrana traku korodiranog metala kao titl prastarog dokumentarnog filma na kojem je trebalo ispisati istoriju jedne nerealizovane ljubavi.

The preceding text is copyright of the author and/or translator and is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License.